

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 210. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117533904/facsimile.pdf (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

ligt steg de frem som hvide Liljer med højt oprullede Kronflige og gyldne Støvlsæser fra den nye Livskilde, der vældede i hendes Moderskød. Hun havde søgt at kue hver Spire, ved sin Faders Kulde og i Dagens ædru stolte Trods at kvæle hver Trang til Elskov, hver Lyst til Bekendelse for sig selv. Men nu fandt hun sin hele Stolthed forlængst undergravet og alt sit Væsen gennemsyret af Elskov fra inderst til yderst. Og nu da Solen faldt paa hendes Hænder og Ansigt, var det, som hun følte sig gennemluet og gennemsigtig af rødt levende Blod, hvis mindste Korn sang hendes Elskovs sejrige Sang.

Thi Sølvør havde hun elsket fra det første Vaarkys, han gav hendes Kind, da de vandrede i de grønne Konvaller, elsket i det Slag, hun rettede mod hans Isse, da han antastede hendes kyske Nøgenhed, elsket i de Nætter, han uden Klage sov i sit Kælderdyb, elsket i de Ydmygelsens beske Øjeblikke, da han trods al Haan og Harme bevarede sin Stolthed, elsket hin Nat, han knælede for hendes Faders Lig og kyssede sin Dødsfjendes Håand, elsket fra Dag til Dag i den Tid, de var sammen, elsket den Aften, hun saa hans Banner ride bort blandt

de hundrede andre, elsket i Dag paa Æbelø, da hun hørte det nye Liv synge i sit Indre.

Og nu jublede hun, thi hun bar ham altid hos sig. Hun havde modtaget hans Indvielse til den største af alle Bedrifter. Hun havde i Besvangringens vidunderlige Mysterium optaget et usynligt Gran af hans Sjæl og Legem i sig. Hun havde indgaaet Evighedens Pagt med hans Blod, og Dag for Dag skulde hun føle det vokse inden i sig og udfolde den Elskedes Natur, uigenkaldeligt indpodet i hendes egen.

Gro skulde aldrig slippe sin Sølv, thi hun bar ham i sig. Hun bar sin Kærligheds levende Foster, og hver Nat, naar hun bøjede sig ind i sig selv som en Blomst der lukker sin Krone over sin Frugt, hørte hun det lysne og synge i alle sine Aarer, og hun hørte Livets Safter risle til Side, til Næring for dette ufødte Liv, hvis hastige Hjerter kimedede, saa hun glemte sit eget Hjertes Slag.